

لومړی فصل

۲۱ غبرګوي
۱۱ جن ۱۹۴۲
۲۵
۱۳
۲۱
۱۱
۲۱

په کابل کې
۲۵ مه د افغانستان ليکوال
د شامليو شمېر:

په درو مخو کې

الف : ۱۳۲۱ شمسی کال دجون پورا ۲۱ (۱۹۴۲ ع کال دجون) پیکا بل کبني

د پښتو ټولني په غوښتنه د افغانستان د ۲۵ تنو ليکوالو ترمنځ مجلس وشود ۱

په دې مجلس کبني پور ۲۱ (اختلافي مواردو باندې په اتفاق تصويب و شوه) د تصويب صورت يې دادی د (لومړې فيصلي) په نامه وپاندي کولو .

۱- بعضي از نويسنگان که در صورت جمع فکر مثل (ټوله هکسان) (ټوله خلق) (ټوله هکسان)

(ټوله خلق) يې نويسند حتی آت که در اينچنين موارد (ټوله) نگاشته شود (ټوله هکسان) نويسم

د هچنين صفت جمع مؤنث مثل (ټولې طيارې) بايد (ټوله طيارې) نويسيم زيرا که در اينچنين موارد حتی آت که بعضو (ټوله) (ټولې) نگاشته شود .

۲- در بعضو (شونډې) که جمع مؤنث (شونډه) آت هچم شونډان نويسند .

۳- در بين (کښنا آت) و (کښنو آت) يک صورت يعني (کښنا آت) مختار آت صورت ديگران در تحرير و نگارش متروک آت .

۴- پاته (پاتي) درين دو صورت مورت اول يعني (پاته) مختار آت .

۵- (دای) اين کلمه در جائیکه برای تمنا استعمال می شود بايد با الف نوشته شود .

۶- کلمات (لوی) و (توی) در مقابل (لو) و (تو) مرجع آت لذا بايد صورت ای ثاني یعنی (لوی) و (تو) را در تحرير منظور حق بد هم ، صرف در صورت ضرورت ثوری میتوان (لو) و (تو) را استعمال نمود

۱) درې مجلس غړي : بناغلي گل پاچا الفت ، صديق الله رشتين ، قيام الدين خادم ، عبدالغني خان ، محمد رسول خان

دا عيانو عضو ، محمد رفیق خان قانع ، عبدالحق واسعی ، عبدالرحمن پژواک ، عبدالروف بيغواني

مولانا عزيز الرحمن سينی ، عبداللہ خان افغانی نولیس ، سراج اللہی سعید ، غلام حسن صافی ، امين اللہ زئي

غلام حنف جلال ، صوفي عبد الحميد خان (د مجلس رئيس) ، ميا اوداد الدين ، ميون احمد اعلم (بازي) .

۷- صیغه واحد فکرافعالها که بچند صورت نوشته می شود مثل (ولید، ولیدو، ولیدی، و غیره همین یک صورت یعنی ولید) و امثال آن مرجع است صورتها دیگر آن در تحریر و کتابت متروک قرار داشته و فلانقدر است که در آخر این صیغه در بعضی مصادر افزودن (ها) ضروری است مثل (دو تا) و امثال آن :-

۸- کلماتیکه با حرف علت نوشته می شود مثل (میرونه) نسبت به صورت دیگری که بدون حرف علت یعنی (میرونه) نوشته می شود صورت اول آن مرجع است به آشنای کلمه (رخ) که نسبت به کلمه (لوح) در مجلس مستشاران است

۹- کلمات ذیه (دوشو) (شوی) (دشته) (رشی) و امثال آن که برخی آن را دوشو، سوی هسته، شی می نویسند باید همین یک صورت یعنی برشین نوشته شود .

۱۰- بعضی از نویسندگان کلمات (بنه) و (لبر) را با حروف فکرو صوت مفرد و جمع یکسان استعمال نمایند یعنی (بنه جری) (لبره و ده) (لبر او به) می نویسند باید فرق تذکیر و تانیث جمع و مفرد را مراعات نمایند یعنی (بنی جری) (لبره و ده) (لبر او به) بنویسند .

۱۱- برخی از نویسندگان که بعضی (دی) و (پی) (دای) و (پای) می نویسند هر دو صورت آزاد و درست است .

۱۲- (غز) و (زغ) که تحریر و نگارش بدو صورت دیده می شود هر دو صورت آن درست است .

۱۳- کلمات (حنی) و (حنی) که اول آن یعنی (بعضی) و دوم یعنی (از) است باید هر یک از آن خود استعمال شود و یکی با دیگری مختلط نشود .

۱۴- (چلو و نکی) (کونکی) (بنو نچی) و امثال آن باید به دو واو نوشته شود .

۱۵- در آخر کلمه (کبنف) باید یک (یای مجهول) افزوده شود و اینچنین (کبنی) نگاشته شود .

۱۶- اینچنین جمله (احمد سترگی لری لار پری نزدینی) نه باید (لار پری نزدینی) نوشته شود زیرا اینچنین حذف و تخفیف به اساس زبان ناقص وارد میکند .

۱۷- یعنی از نویسندگان که بعضی (دین) در ویله (ینوئیند باید) در موضع مخصوص آن استعمال شود یعنی در سنه
 (در حد ویله) چنانکه له سپاسنامه جوهری ویله، متروک بدانند البته درین فقره در است آت: (در حد سنه ویله)

۱۸ در حاضی مصدر تمل باید دلاپ نوشته شود (لاهم) بدون وارد متروک شناخته شود.

۱۹ در مقابین (دوکی)، (کئی)، (دوکی)، (کلا) نیز (دوکی)، (دوکی)، (دوکی)، (دوکی) و تثبیت شد که باید
 در تحریر و نگارش از آن تخلف نشود.

۲۰- (هونیز) با تون نوشته شود.

۲۱- (زه) (زما) (زهونیز) باید به (ز) هوز نوشته شود.

حوادث فوق تاریخ (۲۰) ص ۱۲۱ در مجلس منتخبان از اعضای برجسته پنتو تولنه

و فضلاء برجسته زبا پنتو لقب گردید.

